

maa komme til at omfatte alt det Vildt, som gør mest Skade, § 9 maa give Lov til at jage dette Vildt, og § 17, som omfatter Fredningsbestemmelserne for det forskellige Vildt, maa vi have ændret, saa at vi faa Fredningsbestemmelserne satte saaledes, at enhver, som er jagtberettiget, maa skyde ned af dette Vildt i den Tid, det gør Skade. Lad os se f. Eks. paa Skovduerne. Det er omkring Midten af Juli Maaned, de begynde at gøre Skade og trække ud i store Flokke fra Skovene; da er deres Yngel fuldvoksen og trækker med, og der var ikke det mindste til Hinder for, at man kunde give Tilladelse til at skyde dette Vildt ned i den Tid, det begynder at gøre Skade. Paa samme Maade forholder det sig med Fasanerne. Det er først henimod Midten af Juli, at de og deres Yngel rigtig begynde at gøre Skade, og der var heller ikke noget til Hinder for at indskrænke Fredningsbestemmelserne for dem saaledes, at de jagtberettigede selv kunde skaffe sig Fred for dette Vildt. Noget lignende er Tilfældet med Raadyrene, ogsaa deres Fredningstid kunde man godt indskrænke saaledes, at de jagtberettigede kunde skaffe sig Fred. Hvis vi ikke gaa til en Indskrænkning af Fredningsbestemmelserne, er det ikke muligt tilnærmelsesvis at komme til noget Resultat med Hensyn til den Skade, Vildtet gør, thi, som jeg bemærkede, i mangfoldige Tilfælde bliver Vildtet opelsket af den jagtberettigede, men gør Skade inde hos en anden jagtberettiget, uden at han kan gøre det mindste for at skaffe sig af med Vildtet. Jeg vil derfor være meget glad ved, om man kunde komme til et Resultat, om man kunde faa Fredningsbestemmelserne en Del indskrænkede for noget af det Vildt, der gør mest Skade. — det er det, der vilde komme til at virke bedst — og i det Haab, at der maa komme noget ud af Lovforslaget, anbefaler jeg det paa det bedste til en velvillig Overvejelse og Drøftelse.

N. C. Christensen: Naar man har haft Lejlighed til at færdes mellem de Mennesker, som bo i Nærheden af de større Skove, vil man have haft Lejlighed til at høre, at der mellem dem er stor Misnøje med den nuværende Ordning af Jagtforholdene. Det er jo ikke alene saaledes, at de store Godejere nedlægge godt, frugtbart Land og indlemme det i de Arealer, som de anvende til deres store Dyrejorder, men de forbeholde sig Jagtretten, saa længe de kunne, ogsaa for de Arealer,

de bortsælge, og selvfølgelig for Fæstejendommene. Disse store Hjorder af Dyr, man der opklækker, strejfe saa omkring paa de nærliggende Marker og foraarsage stor Skade. At et saadant Forhold giver Anledning til Misnøje, kan man jo let forstaa, og jeg mener, at det er fuldt berettiget, at der fra disse Menneskers Side stilles Krav om, naar Staten i det hele taget har paataget sig at ordne Jagtforholdene, at man saa ikke indfører Fredningsbestemmelser, som umuliggøre det for dem at holde disse Dyr borte fra deres Marker, og dersom man vil gøre det, at man saa indfører saadanne Bestemmelser, at de kunne faa Adgang til at faa fuld Erstatning for den Skade, der foraarsages dem ved Dyrene. Den ærede Landbrugsminister anførte, at dersom det Lovforslag, her foreligger, bliver vedtaget, vil det gøre Indgreb i det fri Kontraktforhold, og at det saa vil være umuligt at bortleje Jagtretten. Jeg tror ikke, at det behøver at være saaledes. Man kan vist godt indføre en Bestemmelse i Loven, der undtager Jagtretten i al Almindelighed. Man maa blot gøre det saaledes, at der bliver Adgang til at kunne faa Erstatning fra de Steder, hvor Dyrene have deres Tilhold, hvor de have deres virkelige Hjemsted, og at det altsaa bliver denne faste Jagtret og ikke den Jagtret, som f. Eks. en Gaardmand er i Besiddelse af og bortlejer for nogle faa Kroner om Aaret. Man kan vist indføre Bestemmelser i Loven i saa Henseende, men dersom det viser sig, at man ikke er i Stand til at komme frem ad den Vej, er der ikke andet at gøre end at sørge for at faa Bestemmelserne i Jagtloven omarbejdede saaledes, at de give Betyggelse for de Mennesker, der bo omkring de store Skove, som særlig ere Tilholdssted for de Dyr, der foraarsage den store Skade.

Zahle: Jeg har hilst dette Lovforslags Fremkomst med Glæde og vil ogsaa gerne støtte det paa dets videre Vej gennem Tinget, for at det kan komme op i Landstinget som et Forhandlingsgrundlag. Jeg vilde ønske, at dette maatte ske snart. Ikke fordi jeg i et og alt er tilfreds med det foreliggende Forslag, jeg kan i mangt og meget være enig med den højtærede Landbrugsministers Kritik af de enkelte Bestemmelser i det, men det forekommer mig ikke at være af saa afgørende Vigtighed, om et saadant ved privat Initiativ indbragt Lovforslag netop i alle dets Ord og Punkter er saadant, som man kunde